

ράγκο προσεκόμισε πομπωδώς μίαν αιχράν φλάσκαν ή μπαμπίλακην, εις τὴν θούν υπήρχεν σφρυζούσες σωληνίσκος καταλήγων εἰς ἐπιστόμιον. Αδιστάκτως, ὡς γνωρίζουσα τὸ ἔθιμον, η μίς Μπρίδες ἔφερε τὸν σωληνίσκον εἰς τὸ στόμα τῆς, ἐφρόδηρεν ὀλίγον ἀπὸ τὸ θερμὸν ἔγχυμα τοῦ ματέρα, τὸ σκοτίον περιεῖχεν ἡ φλάσκα, κατόπιν τὴν μετεβίσθαν εἰς τὸν γειτονὸν τῆς ὁ οὐτός, ἀφοῦ ἦτις μερικὲς ρουφητές, τὴν ἔδωσεν εἰς ἄλλον, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ο Ραούλ καθισμένος εἰς τὴν σειρᾶς, ἐδίστασεν ὀλίγον, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὰ χέρια τοῦ ή μπαμπίλακην, η βάλλη εἰς τὸ στόμα τοῦ σωληνίσκου, ὁ ὄποιος εἶχε περάσει ἀπὸ τύπων στόματα. Ἐμάντευσεν δῆτα δὲν ἔπειπε νὰ κάμῃ ἔξαίρεσιν, καὶ ὅπως δύοι, ἥπις καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸ ποτὸν ἔκεινο, τόποιον τῷ ἔφανη πικρὸν καὶ ἀπῆδες.

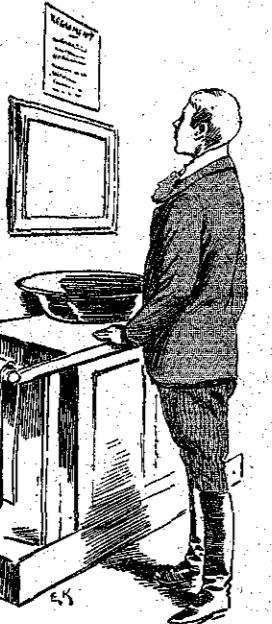
Ἐπιτύχως τὸ ἄξιόν τοῦ ἔφαινετο δρεπτικῶτερον.

Τὸ κρέας, χρυσίκον καὶ ἀγχίζον, ἔβγήκεν ἀπὸ τὴν φωτιὰν καὶ ἔκρεμάθη εἰς ἔνα πάστελον, διότι δένδρον δὲν ὑπῆρχεν ἔκει πλησίον· καὶ ἔνας ὑψηλὸς ὑπηρέτης μὲν ἥλιον αἴσι πρόσωπον, τὸ ἔκοψε φέτες καὶ τὸ ἐμόρισεν εἰς τὸν συδαιτιμόνας μὲν τὸ ἄκρον τῆς μεγάλης του μαχαίρας.

Ο Ραούλ εὑρέθη εἰς τὸν καποιαν ἀμηχανίαν. Δὲν ἔτις πῶς νὰ φάγῃ τὸ πελώριον καὶ ὄλβεστον κομμάτι τοῦ κοέατος ποῦ τοῦ ἔδωσαν, καὶ ἔκυπτασε κρυφὰ τοὺς γείτονάς του, καὶ προπάντων τὴν μίς Μπρίδες, διὰ νὰ ἴδῃ τί θὰ ἔκουναν.

Ἡ ωραία Ἀμερικανὸς εἶχε βγάλη ἀπὸ τὴν ζώνη τῆς ἔνα κομφόν μαχαίρι, καλοτροχισμένον. Καὶ ἔκοπτε μὲ αὐτὸν τὸ κρέας τῆς, τοποθετημένον εἰς δύο κομμάτια γαλέττας, καὶ τὸ ἔτρωγε μὲ τὸσην χάριν καὶ κομφότητα, ὡς ἔλαπος τοῦ ξεγοδοχείου Πλάζα. Τότε ὁ μικρός μας φίλος ἐνεθυμήθη δῆτα εἶχε καὶ αὐτὸς ἔνα μαχαίριον εἰς τὴν περίφρον τὸν ζώνην του. "Ἄγ δὲν τὸ μετεχειρίζετο τώρα, πότε λοιπόν;... Τί καλά ποῦ ἔσκεψθη νὰ ἔφοδισθῇ μὲνα μαχαίρι, περιττὸν διὰ τοὺς δρόμους τοῦ Βουένος-Αὔρες, ἀλλ' ἀπαραιτητὸν διὰ τὸ Κάρπο.

Τὸ ἀγροτικὸν αὐτὰ γεῦμα συναδεύε-

“Ο Ραούλ εὗρε τοιχοκολλημένον ἔνα κανονισμόν...”
(Σελ. 174, σ. γ.)

ης τὸν κανονισμόν...”
(Σελ. 174, σ. γ.)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΓΓΕΛΙΟΦΟΡΟΣ

Ο Γιάννης μόλις ήτοι 15 χρονών. Παιδί εξεντόνων καθ' πρόθιμουν, είχε μάθη δίλλα γράμματα από τὸν δάσκαλον τοῦ χωριού του, τὸ διποῖον ἔκασταν οἱ Τούρκοι δταν ἡρχιον δό πόλεμος. Οι γονεῖς του, μὲ πολλοὺς ἀλλούς, μόλις είχον σωθῆ μπό τὸν δηριαδίναν τὸν Τούρκον καὶ είχον καταφῆγη εἰς τὴν Φιλιππάδα. Καὶ τὸν Πεντέ Ηηγαδία καὶ τὴν Ηιστάν, δποι οἱ Τούρκοι ἔκασταν διὰ τὰ κανόνια, ἡ ἀριστερά τῶν πτερυξ ὁργώδη εἰς τὸν πρόδοταν τοῦ ὑψηλοῦ Τούρκου (Οὐλότουκας) καὶ ἔστειλε τὰς πυρφυλακάς της εἰς τὴν Διδώνην μὲ πολλοὺς ἀντάρτας, τοὺς δποιοὺς ἡροιούθησον καὶ δὶ Γιάννης. Ἀπὸ τότε ἐγίνεται τακτικὸς ἄγγελιοφόρος τοῦ στρατοπέδου. Περοῦσε βράχους καὶ μονοπάτια, ἐκρύπτετο εἰς τὰ πουντάρια καὶ χωρίς οἱ Τούρκοι νὰ τὸν παταλάβουν, μᾶς ἔφερεν ἀλλούς καὶ ἐφημερόδας καὶ ἐπήγανεν ἀπό τὸ παλιοκτημένα Γιάννενα πληροφορίας διὰ τὰς κινήσεις τῶν Τούρκων.

Ἐπὶ τέλους ἥλθεν ἡ ποθητὴ καὶ δοξασμένη ἡμέρα. Ἡ Τσούκα, δὶ Αγ., Νικαλίος, καὶ δὶ Μανωλίδα ἐκνοιένθησαν. Ο ἀνδρεῖος Βελισσαρίου καὶ οἱ περόποδες εὑζωνοὶ τοῦ κατῆλθον εἰς τὴν πεδάδα καὶ ἐπλησίαν εἰς τὴν πόλην. Τὸν ἵρκολούθησε καὶ δὶ Γιάννης, ἀλλὰ μία σφράγα τουρκικὴ τὸν ἐπλήγωσε κατάστηθε. Τὰ Γιάννενα παρεδόθησαν καὶ δὶ Γιάννης ἐνοσηλεύετο εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἡ πληγὴ τοῦ ἥτο βαρεῖα καὶ εἰς τὸν πυρετὸν καὶ εἰς τὸ παραλήγομά του ἐφώνασεν: «Οἱ Τούρκοι ἔφυγαν! ἔφυγαν!» Καὶ ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ ἀκαταπονθῶτας καὶ μεγαλοφώνως ἔνος διου ἡ φωνὴ του ἐθέσθη καὶ τὰ νόημα μάτια του ἐκλεισθησαν διὰ παντός.

Κυριατοβόλος Ποσειδών

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΓΥΡΩ ΜΟΥ

Πέρα στὴν ἔσοχὴ, σ' ἔνα μονοπάτι παραμεριό, ἐκεῖ ποὺ τὰ βάτια εἶνε πλεγμένα μὲ τὴν ἀγρούμετη, ὑψάντεται ἔνος πόργος ἐρειπωμένος. Ο κισσός ἔχει πλέξει γύρω του διποράσιν δίχτυ λέσ καὶ σέλει μ' αὐτὸν νὰ κρύψῃ τὶς μαυρισμένες πέτρες ποὺ ἔτοι γυμνές θα ἔδειχναν πᾶς τὰ καλά χρόνια τοῦ πόργου ἔχουν περάσει ἀπὸ πολὺν καιρό. Κι' ἀντικρύζοντας τὴν ἔθνωριασμένη τοῦ πόρτα, συλλογέζουμαι πόσες καρές καὶ πόσες λύτρες πέρασαν ἀπὸ τὸ χρωταριώμενό της κατώφλι. Κι' αὐτὸν τὸ τέλαιρο ποὺ ἔχει ωρίζει ἀνάμειον μὲ σχισμόδα, πόσες φορές δὲν συνεκέντωσε εἰτικιωμένες συναναστροφές καὶ ἡ θαλασσὴ τοῦ πόρα παντοχεδιωμένα παραμύθια δὲν ἐνέπνευσε στὸν πάπιον.

Καὶ τώρα δύλι αὐτὰ ἔχουν περάσει καὶ βαρεῖα σιωπὴ πλακώνει τὸν πόργο...

Κάποτε, κάποτε δύως, σὰν τὸ φεγγάρι μεσουρνεῖ, ὀκούνται ἡ φωνὴ καμμιάς κουκουβάγιας νὰ ψάλῃ τὴν μοναξιά του, σ' ἀρσαχνιασμένα του παράθυρα...

Γραφικέλλα

Η ΓΙΑΓΙΑ

Μὲ τὰ φτερά τῆς σκέψης μου πετῶ σὲ παλῇ χρόνια μακρυσμένα.

Τούρκω πτώ, γὰ νὰ ιδῶ τὰ χρόνια τῆς γυργίσεις τὰ δεκασμένα.

Καὶ βλέπω, μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς, γανθικά φραία κοπελλούδικα,

ντυμένη μὲ τὰ καλλή τῆς αὐγῆς, γὰ τρέχη γένοιστη σὲν πεταλούδα.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ χρόνια πάλι, γά! παγέμμορφη τώρα νυφοῦλα, μὲ ἀγγελόδαιο στὴν ἀγκαλιά ἡ δημοφη μικρή ἔχνθούλα.

Κι' ἀγάλικα-ἀγάλικα τὸ μικρό

— τῆς χήρας πάλι—κρυφό καμάρι μεγάλωσε μὲ τὸν καιρό κ' ἔγινε φρογό παληνάρι.

Τρέχω καὶ φθάνω πιὸ κοντά. σὲ πολυευτυχισμένα χρόνια, δταν, γιαγιά χαρόμυσην, γλυκομίλη μὲ τὰ ξανθὰ πτερύγω τῆς ἐγρόνια.

Μὲ τοῦ παιδιοῦ τῆς τὰ πτερύγια τὰ δυὸ φορές παιδιά τῆς, λέσ καὶ ξανδίνωσε μὲ τὴν γιαγιά μὲ τὰ μικρά στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Μὰ πόσο δικριεῖ κάθε χαρά; εἴν' ὧρα πάλι γά νὰ πεθάνη...

Μ' ἀντὶ νὰ πάγη αὐτὴ—τὶ συμφορά!—τὸ ἀγαπητόν μῆτρα τῆς πτερύγιας τὰ κανέι.

Μονάχη τώρα ἐδῶ στὴ γῆ, θυμάται τὸ παιδί ποὺ ἔχει πεθάνη, καὶ τὰ δυὸ μάτια τῆς πτηγῆς αἰτείρευτη δό πόνος τῆς τὰ κανέι.

Χάρις

ΑΓΩΝΕΣ

Ἡ Σημαία σιγά-σιγά ἀνεβαίνει μὲ μεγαλοπέτεια στὸν μεγάλο ἰστὸ τοῦ γηνινοῦ μας, ἐνῷ δὲ μουσικὴ παῖξε τὸν Ἐθνικὸ μας «Υμνον καὶ τὰ μάσκουλα μογγούλουν βαρεῖα. — Ανέβανε, ἀνέβανε, Σημαία ιερή, εἰκόνα τῆς γλυκεῖς πατρίδας μας, ποὺ σὲ τόπο μῆψος δοξασμένο τὸ παιδιά σου σ' ἀνεβάσσους καὶ μ' ἀγάπη σὲ θωροῦν οἱ φίλοι σου, μὲ τρομάρα σὲ ἔχουσι σου! Ανέβανε, ἀνέβανε!...

Ο δίσος ούχνεται μὲ δύναμι, κάνει δυὸ τρία φτεροπτελλόματα καὶ πέφτει βαρεῖο μὲ κρότο. Τὸ ἀκόντιον τρέχει γογγά, πετῷ ψηλά καὶ βαθεῖα καρφώνεται στὴ γῆ. Τὰ ἀλματα μὲ ἐλαστικότητα πηδούνται καὶ οἱ δρόμοι τρέχονται μὲ χάρι διὰ τὰ κομφά, τὰ ἀλαρρά κορμά τῶν ἀθλητῶν. — Αγανίξεσθε, ἀγωνίξεσθε, γεα

μὲ παληηάρια, καμάρι τῆς πατρίδας μας! Θάρρη καρδὸς ν' ἀναδιχθῆτε κ' εἰς τοὺς παλέμους Ἀγωνίξεσθε!..

Κι' ἡ φαντασία μου πετῷ στὴν Πρωπούτιδος τὴν χρονή μας νύφη που κλαίει χρόνια καὶ καρούς στὴ μαρόν τη σκλαβιά. Καὶ σὰν γὰ βλέπη ἀπὸ μακριά τὸ ἀνθρεῖο παλλαράρια μας, τὸν δοξασμένο μας στρατὸ νὰ σχέξῃ δρόπη καὶ κορμούν, νὰ διαβάνῃ λόγους καὶ βουνά, πέροντας δάφνην ἀπίητη στὸ διάβα του, μὲ τίμο αἷμα ποτισμένη, σὰν νὰ τὸν βλέπω νὰ τρέχῃ, νὰ πετᾷ ἀκρόπτος στὴν Πόλη μας τὴ ηπειρή, νὰ στρέψῃ ἀπὸ τὸ παλί πολέμου την ἀδρανίαν την πόλην.

Καὶ τὰ καλή μου ψιθυρίζουν ἀδέλητα:

Σύντα καὶ διανδσαν στὰ βουνά οἱ λάγοι καὶ τὰ χιόνια καὶ δροσερὸς δὲ ἀνεμος φυσάει τῆς λευτερᾶς.

Σύντα, ἀνάμνησις γλυκειά, καὶ ἐπίδημα μαστίχας...

Καὶ τὰ καλή μου ψιθυρίζουν ἀδέλητα:

Σύντα καὶ διανδσαν στὰ βουνά οἱ λάγοι καὶ τὰ χιόνια καὶ δροσερὸς δὲ ἀνεμος φυσάει τῆς λευτερᾶς.

Σύντα, ἀνάμνησις γλυκειά, καὶ ἐπίδημα μαστίχας...

Καὶ τὰ καλή μου ψιθυρίζουν ἀδέλητα:

Σύντα καὶ διανδσαν στὰ βουνά οἱ λάγοι καὶ τὰ χιόνια καὶ δροσερὸς δὲ ἀνεμος φυσάει τῆς λευτερᾶς.

Σύντα, ἀνάμνησις γλυκειά, καὶ ἐπίδημα μαστίχας...

Καὶ τὰ καλή μου ψιθυρίζουν ἀδέλητα:

Σύντα καὶ διανδσαν στὰ βουνά οἱ λάγοι καὶ τὰ χιόνια καὶ δροσερὸς δὲ ἀνεμος φυσάει τῆς λευτερᾶς.

Σύντα, ἀνάμνησις γλυκειά, καὶ ἐπίδημα μαστίχας...

Καὶ τὰ καλή μου ψιθυρίζουν ἀδέλητα:

Σύντα καὶ διανδσαν στὰ βουνά οἱ λάγοι καὶ τὰ χιόνια καὶ δροσερὸς δὲ ἀνεμος φυσάει τῆς λευτερᾶς.

Σύντα, ἀνάμνησις γλυκειά, καὶ ἐπίδημα μαστίχας...

Καὶ τὰ καλή μου ψιθυρίζουν ἀδέλητα:

Σύντα καὶ διανδσαν στὰ βουνά οἱ λάγοι καὶ τὰ χιόνια καὶ δροσερὸς δὲ ἀνεμος φυσάει τῆς λευτερᾶς.

Σύντα, ἀνάμνησις γλυκειά, καὶ ἐπίδημα μαστίχας...

Καὶ τὰ καλή μου ψιθυρίζουν ἀδέλητα:

Σύντα καὶ διανδσαν στὰ βουνά οἱ λάγοι καὶ τὰ χιόνια καὶ δροσερὸς δὲ ἀνεμος φυσάει τῆς λευτερᾶς.

Σύντα, ἀνάμνησις γλυκειά, καὶ ἐπίδημα μαστίχας...

Καὶ τὰ καλή μου ψιθυρίζουν ἀδέλητα:

Σύντα καὶ διανδσαν στὰ βουνά οἱ λάγοι καὶ τὰ χιόνια καὶ δροσερὸς δὲ ἀνεμος φυσάει τῆς λευτερᾶς.

Σύντα, ἀνάμνησις γλυκειά, καὶ ἐπίδημα μαστίχας...

Καὶ τὰ καλή μου ψιθυρίζουν ἀδέλητα:

Σύντα καὶ διανδσαν στὰ βουνά οἱ λάγοι καὶ τὰ χιόνια καὶ δροσερὸς δὲ ἀνεμος φυσάει τῆς λευτερᾶς.

Σύντα, ἀνάμνησις γλυκειά, καὶ ἐπίδημα μαστίχας...

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 148^η ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

[Τίτλοι φυλλάδιον 600, σελ. 51]

1.—Εἰς τὴν σελίδα 45, στήλη α', («Μικρὸς Μετανάστης»), λείπει ἡ λέξις εἰπαρι.

ΑΛΛΑΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Άθηναι, 28 άδες Εβδομάδον
την 27η Απριλίου 1915.

Ως βλέπετε, τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λειτῶν Λέξεων μᾶς ἔπιασαν ὅλον τὸν τόπον καὶ δὲν μᾶς μένει δι'. Ἀλλήλογοφαν παρὰ μόνον μία στήλη. Ἀπὸ τὰ γράμματα λοιπὸν ποῦ ἔλαβα αὐτὴν τὴν ἔβδομάδα, ὅπου τὴν ἔβδομάδα, ὅπου τὴν ἔβδομάδα εἰς διάστημα στήλη. Καὶ τὰλλον δὲ τὰ φίσια διὰ τὸ προσέχεις.

"Εξ οδος τοῦ οὐρανού γίον, σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὸ νέον ἔστεπάθωμα. Οχι, ή Φούλα δὲν εἶναι ἀδελφὴ τοῦ Φάνωνος. Τὸ διτὸν πειράζει δὲν ξεχει σχέσιν, δῆτας καὶ τὸ διτὸν ἀρχίζουν τὰ δινάτα πάπι. Φ.

Πούσ δέ γνωστὴν τῆς πτωχῆς Κυπριοπούλας ποῦ ἔσυντήθη ἀπὸ τὴν Κυπριακὴν Εἰσλειαν, μοῦ ἔστειλεν αὐτὴν τὴν ἔβδομάδα καὶ τὸ "Ἐν αὐτῷ τάκι λεπτά."

Τὰ κομμάτια, διὰ τὰ διπλαῖς μ' ἐρωτᾶς, Σκλαβούντας ποῦ ἔσυντήθη ἀπὸ τὴν Κυπριακὴν Εἰσλειαν, μοῦ ἔστειλεν αὐτὴν τὴν ἔβδομάδα καὶ τὸ "Ἐν αὐτῷ τάκι λεπτά." Τὰ κομμάτια, διὰ τὰ διπλαῖς μ' ἐρωτᾶς, Σκλαβούντας ποῦ ἔσυντήθη ἀπὸ τὴν Κυπριακὴν Εἰσλειαν, μοῦ ἔστειλεν αὐτὴν τὴν ἔβδομάδα καὶ τὸ "Ἐν αὐτῷ τάκι λεπτά."

Εἰς δύος διπλαῖς ἔλαβα μετὰ τὴν 27η Απριλίου θάπαντήων εἰς τὸ προσέχεις.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 149ον Διαγωνισμοῦ Δύσεων
Απριλίου—Τούλου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28ης Τούλου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας τούτης ἐφ' δύον δὲν ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

271. Λειτέγριφος

Ἀρχαίαν βασιλόπαιδα

Θηβαίαν θάνατοσήσει,

Αν μίρος τι τοῦ σώματος

Μὲ πρόθειν κολλήσθη.

Εἰσάλη οὐδὲ τῆς Τοικυμίας

272. Συλλαβόγριφος

Νότα, χραυγὴ πτηνοῦ

Μ' ἀνεῳνυμίαν ἡνωθή,

Κι' απὸ τὰ τρια φιλόσφυρος

Μέγας ἔφανερών.

Εἰσάλη οὐδὲ τῆς Ροδοδάρνης

273. Ἀναγραμματισμός

Ἄντωνυμίαν σύνθετον

Αν ἀναγραμματίσεις,

Αἴστως ὀημητριάσον

Κοινὸν θα σηματίσεις.

Εἰσάλη οὐδὲ τοῦ Πήλεως

274. Γωνία

+ * * * * = Ἀογοναῦτης.

* + * * * = Νῆσος τοῦ Αιγαίου.

* + * * * = Ὁπωρικόν.

+ * * * * = Ὁληρὸν ἔντομον.

+ * * * * = Ἀγγλος φυλέλλην ποιητῆς

Οι σταυροὶ ἀπότελον Πατέραρχην τῆς Γραφῆς.

Εἰσάλη οὐδὲ τὸ Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου

275. Ἐπιγραφή

Α Ε Ο Ο Ε Υ

Τ Η Ν Τ Ρ Α

Υ Α Ι Α Ο Σ

Ε Τ Μ Ρ Α Ο

Ρ Ν Η Ο Τ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.
Εἰσάλη οὐδὲ τοῦ Δοξασμένου Ρήγου

Τόποις Καταστημάτων «ΝΕΟΥ ΑΣΤΕΩΣ» Κοραή 4, Άθηναι.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦνταν ταλλάξουν:

ἡ Νοσταλγία (0) καὶ Γαλανὴ Χιωτοπούλαν, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Ρεύμα τοῦ Βοστόδου, Ἀνθισμένην Βαμβακιάν, Μικρὸν Δουκισσον, Πριγκιπίσσον, τῶν Δολλαρίων,—δι Τιρκαϊκὸν Κύκνος (0) μὲ Μικρὸν Γεωπόνον, Θιάκων Μετανάστην, Ρόδου Μοσχοβόλημα.—δι Μικρὸς Κερκυραῖος (0) μὲ Τέλλον "Αγραν, Φλοιούσον τοῦ Βοστόδου.

276. Διπλῆ Ἀκροστική

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κατωθι ζητούμενων λέξεων ἀπότελον βασιλέα τῶν Ἀθηνῶν, τὰ δὲ τρία γράμματα πτηνῶν ὡρῶν:

1, Ποταμὸς τοῦ "Άδου" 2, "Αρχαῖα πόλις" 3, Γεωργικὸν ἔργαλειον. 4, Ποταμὸς τῆς Γερμανίας 5, "Ψύμων γῆς" 6, "Αρχαῖα πόλις".

Εἰσάλη οὐδὲ τῆς Θρασίας Ρόδου

277. Φωνηγεντόλιστον

μ - πλύν - τν - ργαν.

Εἰσάλη οὐδὲ τοῦ Γενναιοφόρου Στρατηλάτου

278. Γρῖφος

I I I I I I

Ω! οὐδὲ τοπι η τίς.

I I I I I I

Εἰσάλη οὐδὲ τῆς Πανελλήνιου Ενότεσσος

ΜΙΚΡΑΙ ΜΓΓΕΛΙΑΙ

I IE - 23 1

Πιθυνῶν ἀνταλλαγὴν. Μ. Μυστικῶν μὲ

Ε. Αθηγανίδα καὶ τοὺς ἐποδούλους

Κικλίς καὶ Βεροίας συνδρομήτας ἀνωτέρας τάξεως.—Ονειροπόλος τῶν Καλαμῶν.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίους,

ἐλέγχοντας αἱ πρόστιτοι πεντάστιοι

πεντάστιοι αἱ πρόστιτοι πεντάστιοι